

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

ROBSTAV k. s., IČO: 274 30 774

sídlem Mezi Vodami 29, Praha 4

zastoupená advokátem Mgr. Filipem Toulem

sídlem Otakarova 41, České Budějovice

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, č. j. MZP/2021/520/1583,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, č. j. MZP/2021/520/1583, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Filipa Toulů.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný snížil pokutu z původní výše 500 000 Kč na 150 000 Kč a ve zbytku potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán“ nebo „ČIŽP“) ze dne 8. 2. 2016, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR03/1409180.007/15/ZLM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o odpadech“), protože v roce 2013 provozovala recyklační linku v rozporu s provozním řádem č. j. ŽP/12228/08 (dále jen „provozní řád“), a byla jí uložena pokuta ve výši 500 000 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně provozovala zařízení k využívání odpadu. Jednalo se o mobilní recyklační linku na mechanickou úpravu pevných odpadů drcením zvanou Hartl Supertrack MTS 504 PCV ST-05 (dále jen „zařízení“).
4. ČIŽP zahájila kontrolu dne 3. 6. 2014. Správní orgán při kontrole zjistil, že provozní deník zařízení neuváděl, jakým způsobem bylo naloženo s 28 020 tunami odpadu kat. č. 17 05 04. Jediný záznam byl v průběžné evidenci odpadů, kde byl v jediný den použit kód AR5 (recyklace). Dle správního orgánu však bylo kapacitně nemožné, aby došlo k podrcení tak velkého množství odpadu v zařízení. Odpad byl zpracován pouze evidenčně, nikoli skutečně. Kód AR5 byl použit nesprávně, a to pouze za účelem aplikace § 3 odst. 6 zákona o odpadech.
5. Správní orgán odhalil další nedostatky: žalobkyně nepodala 14 dní před zamýšleným umístěním zařízení řádné oznámení na příslušný krajský úřad (šlo o zapůjčení zařízení ve dnech 22. 4. 2013 až 12. 5. 2013, a umístění zařízení na stanovišti „Divadlo – Jízdecká ulice“ ve dnech 13. 8. 2013 až 9. 9. 2013); žalobkyně neprokázala vhodnost odpadů kat. č. 17 01 07, 17 05 04, 17 09 04 pro využití v zařízení; žalobkyně neprováděla v průběhu roku 2013 záznam z monitoringu zařízení, tj. údaje o provedených kontrolách zařízení, o způsobu nakládání s odpady, komu a kam bylo zařízení zapůjčeno, a kde bylo deponováno.
6. Řízení o přestupku bylo zahájeno dne 31. 3. 2015. Správní orgán vydal dne 15. 7. 2015 prvostupňové rozhodnutí č. j. ČIŽP/43/OOH/SR03/1409180.004/15/ZLM. Žalobkyně proti němu podala odvolání dne 28. 7. 2015 a žalovaný vydal dne 25. 9. 2015 rozhodnutí č. j. 53587/ENV/15870/520/15, kterým prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. Žalovaný shledal pochybení ve výroku rozhodnutí (neurčitě časové vymezení skutku). Správní orgán vydal nové (stávající) prvostupňové rozhodnutí dne 8. 2. 2016, žalobkyně podala opět odvolání, ale tentokrát jej žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2016, č. j. 17924/ENV/16242/520/16, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
7. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o odvolání žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 8 A 128/2016-47. Žalobkyně následně podala proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost a Nejvyšší správní soud jí dal za pravdu v rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 2 As 390/2019-32, a zrušil rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného, neboť při ukládání správního trestu použili zásadu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

kumulace namísto absorpce. Nejvyšší správní soud upozornil, že žalobkyni byla ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí uložena pokuta ve výši 350 000 Kč za nesplnění povinnosti kontrolované osoby vytvořit podmínky pro výkon kontroly, a to rozhodnutím ze dne 10. 5. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR02/1408438.004/15/ZLP. V případě trestání souběhu správních deliktů se uplatní zásada absorpce, tj. při pozdějším ukládání trestu musí být přihlédnuto k již uložené pokutě. Žalovaný měl stanovit pokutu, kterou by uložil ve společném řízení (dle sazby za přísněji trestný přestupek a po zohlednění přitěžující okolnosti v podobě souběhu přestupků), a od této pokuty měl poté odečíst dříve uloženou pokutu ve výši 350 000 Kč.

8. Žalovaný při novém posouzení postupoval následovně.
9. Žalovaný měl za to, že oznámení o zahájení řízení z moci úřední obsahovalo náležitosti požadované § 46 odst. 1 správního řádu. Předmět řízení byl vymezen na str. 2 oznámení a nebyl zaměnitelný s jiným jednáním žalobkyně. ČIŽP zahájila kontrolu dne 3. 6. 2014 a od žalobkyně si vyžádala doklady za roky 2013 a 2014. ČIŽP při kontrole zjistila, že rozhodnutí o udělení souhlasu s provozováním zařízení dle zákona o odpadech ze dne 27. 11. 2008, č. j. ŽP/12228/08, platilo do 31. 12. 2013, a nové rozhodnutí nabylo platnosti dne 29. 5. 2014. Z tohoto důvodu ČIŽP v oznámení vymezila období na rok 2013. Ani samotný výrok prvostupňového rozhodnutí nebyl neurčitý, neboť správní orgán určil jako rozhodné období rok 2013. ČIŽP toto období blíže specifikovala pomocí času, kdy žalobkyně provozovala zařízení v rozporu s provozním řádem.
10. Dle žalovaného nevytýkal správní orgán žalobkyni, že zasílala oznámení o umístění zařízení, nýbrž to, že v roce 2013 nepodala 14 dní před zamýšleným umístěním řádné oznámení v souladu s rozhodnutím č. j. ŽP/11688/08, kterým byl povolen provoz zařízení jako středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Konkrétně šlo o období 22. 4. 2013 až 12. 5. 2013 a 13. 8. 2013 až 19. 9. 2013. Žalobkyně navíc neuvedla, který materiál měl být recyklován, způsob omezení prašnosti, ani vzdálenost od obytné zástavby. Obsah oznámení žalobkyně neodpovídal povolení dle zákona o ochraně ovzduší. Krajský úřad Plzeňského kraje hodnotil podání žalobkyně jako ohlášení dle zákona o ochraně ovzduší, nikoli jako ohlášení dle zákona o odpadech. Mělo-li jít o obě ohlášení, měla to žalobkyně výslovně uvést.
11. Žalovaný uznal, že žalobkyně předložila fotokopii své podací knihy pošty, v níž bylo uvedeno, že dne 3. 5. zaslala na Krajskou hygienickou stanici a Krajský úřad Plzeňského kraje obyčejným doručením vyjádření. Avšak tento dokument neprokázal včasné oznámení o umístění zařízení v lokalitě „Divadlo – Jízdecká ulice“ dle provozního řádu. Fotokopie neobsahovala rok vedení poštovní knihy a pojem „vyjádření“ nebylo možné ztotožnit s ohlášením o umístění zařízení. Krajský úřad Plzeňského kraje neobdržel ohlášení ze dne 3. 5. 2013 pro umístění zařízení v období 1. 6. 2013 až 30. 11. 2013.
12. Žalovaný se ohradil proti názoru žalobkyně, že umístění drtiče nebyla povinná ohlašovat, protože již nešlo o zařízení, ale jeho část. Žalovaný poukázal na přílohu 1, část II, č. 3.6 nařízení vlády č. 615/2006 Sb., dle kterého byla drtící či recyklační linka stále stacionární zdrojem znečištění ovzduší. Pořád šlo o stroj Hartl Supertrack. Žalobkyně neprokázala, komu a za jakým účelem drtič zapůjčila. Žalovaný proto nebyl s to ověřit, jaké odpady třetí osoba na zařízení zpracovávala.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

13. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně předložila v průběhu správního řízení základní popisy odpadů 17 09 04 (směsné stavební a demoliční odpady neuvedené pod čísly 17 09 01, 17 09 02 a 17 09 03) a 17 01 07 (směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků neuvedené pod číslem 17 01 06). V základním popisu odpadu č. 17 09 04, vypracovaném dne 20. 8. 2013, je uvedeno, že se jedná o směs zeminy, cihel, tašek, betonu, kameniva a malého podílu škváry. V základním popisu odpadu č. 17 01 07, vypracovaném dne 14. 8. 2013, je uvedeno, že se jedná o směs zeminy, cihel, tašek, betonu a kameniva. Žalovaný měl za to, že by se v tomto odpadu zemina a kamenivo neměly vůbec vyskytovat, protože jejich přítomnost odporuje již samotnému názvu odpadu. Rovněž prohlášení uvedená v popisu odpadů v bodu m) nebyla zřejmě v době zpracování popisu odpadů pravdivá, protože v té době ještě nebyly provedeny rozbory uvedených odpadů, které by potvrdily toto prohlášení. Žalovaný upozornil, že provozní řád obsahuje bod 10.0 „Základní popis odpadu“, který mimo jiné požaduje, pod písm. h), předložení protokolu o výsledcích zkoušek (vlastnostech odpadu) zaměřených zejména na zjištění podmínek vylučujících odpad z nakládání v příslušném zařízení.
14. Žalobkyně dále předložila protokoly o odběru vzorků směsné stavební suti (recyklátu) – č. 2013F016 ze dne 25. 09. 2013 o odběru v Jízdecké ulici v Plzni; a č. 2013F17 ze dne 25. 09. 2013 o odběru v Mýtě, zařízení společnosti DEMOLICE RECYKLACE s.r.o., kam byla část recyklátů navedena. Žalobkyně též zaslala kopie protokolů o zkouškách odebraných vzorků, provedených akreditovanou zkušební laboratoří společnosti ALS Czech Republic, s.r.o., s datem vystavení dne 02. 10. 2013 a 04. 10. 2013. Žalobkyně přiložila čestné prohlášení k odpadu č. 17 09 04. Z těchto dokladů vyplývá, že rozbírána byla zřejmě pouze směsná stavební suť (pravděpodobně odpad č. 17 09 04), v protokolech o odběru nebylo uvedeno číslo odpadu, součástí protokolů o odběrech nebyl plán odběru vzorků. Odpad č. 17 01 07 rozbíráván vůbec nebyl. Dle žalovaného z výše uvedeného vyplývá, že odběry vzorků odpadů a jejich rozbory byly provedeny až následně po zpracování odpadů v zařízení.
15. Žalovaný upozornil, že žalobkyně v případě odpadu 17 05 04 - Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03 nepředložila žádné doklady, tj. zda byla tato zemina v množství 28 020 tun, u kterého byl uveden kód R5, podrobena rozběrům; zda byla v zařízení skutečně zpracována (v provozním deníku zařízení není její zpracování vůbec uvedeno); co se s ní stalo následně, tedy zda byla využita v místě stavby, kde byla původně vytěžena, nebo byla využita na jiném místě.
16. Dle žalovaného z bodu 5.0 provozního řádu jasně vyplývá, že kontrola zařízení měla být prováděna před zahájením provozu, jedenkrát denně v průběhu provozu a po skončení provozu. O kontrolách měl být proveden zápis do provozního deníku. Deník kontrol by proto měl obsahovat alespoň jeden zápis o kontrole za každý den provozu zařízení. Žalobkyně předložila kopie deníku kontrol z roku 2013, a to z lokality „Vejprnická – stanoviště zařízení“ a z lokality „Divadlo – Jízdecká ulice“ a kopii provozního deníku z lokality „Divadlo – Jízdecká ulice“. Žalovaný zjistil, že na první lokalitě bylo zařízení pouze deponováno a neprovádělo zde žádnou činnost. V provozním deníku jsou každý den záznamy o drcení odpadů 17 01 07 a 17 09 04 v období od 14. 8. 2013 do 9. 9. 2013, kromě sobot a nedělí, zatímco v deníku kontrol jsou záznamy pouze 13., 14., 19., 22., 23., 27. a 30. 08, dále pak 3. 9. a 9. 9. Deníky uvádí rozdílné údaje ohledně činnosti zařízení. Provozní a kontrolní deníky z roku 2012 z lokality „TOPTRANS Plzeň“, které ČIŽP při kontrole za rok 2012 nehodnotila jako rozporné s provozním řádem, tento nedostatek neměly, protožež

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nezaložily dobrou víru žalobkyně v totožný postup ČIŽP při kontrole za rok 2013 dle § 2 odst. 4 správního řádu.

17. Žalovaný nepopíral, že bod 5.0 provozního řádu navrhoval, nikoli přikazoval, sledování určitých ukazatelů. Nicméně, krajský úřad udělil žalobkyni souhlas s provozem zařízení a souhlas s provozní řádem, protože bylo sledování ukazatelů závazné.
18. Žalovaný poukázal na to, že kód R5 dle přílohy č. 3 zákona o odpadech ve znění do 30. 9. 2015 značil způsob využití odpadu v podobě recyklace/znovuzískání ostatních anorganických materiálů. To znamená, že kód R5 sám o sobě označuje pouze to, že odpady byly upraveny na drtící lince. Kód R5 nevypovídá nic o tom, jak s odpady bylo naloženo následně (komu byly předány, jak a kde byly využity). Provozní deník tyto údaje neobsahoval, navzdory bodu 7.1 provozního řádu.
19. Správní orgán ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalobkyni nevyčítal, že nebylo zřejmé, kde bylo zařízení umístěno před 8. 1. 2013, ani ji za toto období netrestal. Správní orgán neporušil § 67 odst. 1 zákona o odpadech, neboť správní řízení zahájil do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl.
20. Žalovaný připustil, že v období, kdy zařízení nepracovalo a bylo pouze deponováno, nemusela žalobkyně provádět zápisy o monitorování zařízení, o prováděných kontrolách a další, a také že nemusela v této době ohlašovat umístění zařízení příslušnému krajskému úřadu a hygienické stanici. Žalovaný však nesouhlasí s názorem žalobkyně, že nebyla v této době povinna zaznamenávat umístění zařízení do deníku kontrol.
21. Žalovaný na str. 19 napadeného rozhodnutí popsal, v čem spočívala nezákonnost umístění odpadů získaných při stavbě divadla u společnosti DEMOLICE RECYKLACE s.r.o. v Mýtě. Poté žalovaný srovnal kontrolní zjištění za rok 2012 se zjištěním za rok 2013 a dospěl k závěru, že již v roce 2012 inspekce odhalila nezanedbatelná pochybení žalobkyně. Žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že ČIŽP pokládala jednání žalobkyně v roce 2012 za bezvadné. Žalobkyně v roce 2013 neposkytla inspekci součinnost při kontrole nakládání s odpady získanými při stavbě divadla v Jízdecké ulici. ČIŽP proto vycházela z podkladů rozhodnutí o správním deliktu a opatřovala si vlastní podklady. Tímto způsobem ČIŽP zjistila výše vypočtená pochybení.
22. Žalovaný nepochopil, proč žalobkyně odkazovala na potvrzení společnosti HOCHTIEF CZ a Statutárního města Plzeň, že se drtící zařízení nacházelo na stavbě divadla. ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí nijak nerozporovala umístění zařízení žalobkyně v lokalitě „Divadlo – Jízdecká ulice“; uložila žalobkyni sankci, mimo jiné, za neplnění její povinnosti provozovatele zařízení na této lokalitě. Od Statutárního města Plzeň, jako objednatele stavby, a společnosti HOCHTIEF CZ, jako zhotovitele stavby, si ČIŽP při provádění kontroly pouze vyžádala podklady ke kontrole. Doklady předložené oběma institucemi jsou součástí spisové dokumentace a inspekce se jimi zabývala na str. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí.
23. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se správní orgán nevypořádal s veškerými námitkami uvedenými ve vyjádření ze dne 7. 12. 2015, protože odkázal na obsah zrušeného prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 09. 2015 č. j. 53587/ENV/15, 870/520/15, které vypořádalo námitky žalobkyně vůči rozhodnutí inspekce ze dne 15. 07. 2015 č. j. ČIŽP/43/OOH/SR03/1409180.004/15/ZLM. Žalovaný přisvědčil některým námitkám a zrušil rozhodnutí inspekce, další námitky však

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

označil jako nedůvodné. I přes rozhodnutí žalovaného žalobkyně opět vznesla stejné nedůvodné námitky v novém odvolání. Správní orgán v takovém případě mohl odkázat na rozhodnutí žalovaného a již se nedůvodnými námitkami výslovně nezabývat.

24. Dle mínění žalovaného nebyl správní orgán povinen přihlédnout k tvrzení žalobkyně, že v roce 2014 bylo při provozu zařízení již vše v pořádku. Rozhodnutí, jímž byl provoz zařízení povolen, mělo platnost pouze do 31. 12. 2013. Další rozhodnutí, kterým byl povolen provoz zařízení dle zákona o odpadech, nabylo platnosti dne 29. 5. 2014. Kontrola za rok byla zahájena dne 3. 6. 2014 a týkala se pouze několika dnů od nabytí platnosti nového povolení provozu. Inspekce uložila sankci jen za rok 2013 a nemohla při stanovení výše sankce přihlédnout ke sdělení žalobkyně, které nebylo ověřeno kontrolou.
25. Žalovaný hodnotil závažnost přestupku s ohledem na množství odpadu (28 020 tun zeminy), u něhož nebyla prokázána vhodnost použití na povrchu terénu; porušení provozního řádu, jehož účelem je předcházet poškození životního prostředí; vysoké typové závažnosti vyjádřené horní hranicí sazby pokuty ve výši 10 000 000 Kč dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech.
26. Žalovaný s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který pro něj byl kasačně závazný, použil absorpční zásadu a změnil výši uložené pokuty. Přestupek podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech byl závažnější než přestupek dle § 16 odst. 1 písm. e) kontrolního řádu, a žalovaný za jejich souběh stanovil pokutu ve výši 500 000 Kč. ČIŽP již rozhodnutím ze dne 10. 5. 2015 č. j. ČIŽP/43/OOH/SR02/1408438.004/15/ZLP uložila za porušení kontrolního řádu pokutu 350 000 Kč, takže pokuta za druhý přestupek dosáhla výše 150 000 Kč.
27. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval zánikem odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Žalovaný upozornil, že Ústavní soud zrušil přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „PřesZ“), které stanovilo přednost nové právní úpravy při posuzování zániku odpovědnosti. Z tohoto důvodu žalovaný použil § 67 odst. 1 zákona o odpadech ve znění účinném do 30. 6. 2017. Správní orgán dostal své povinnosti zahájit správní řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o příslušném porušení povinnosti dozvěděl. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 31. 3. 2015, přičemž záznam o prvních úkonech předcházejících kontrole č. j. ČIŽP/43/OOH/1409180.001/14/ZLM byl vyhotoven dne 28. 5. 2014. Tříletá objektivní doba pro uložení pokuty začala běžet dne 31. 12. 2013, neboť tohoto dne skončil trvající přestupek ve formě porušování podmínek provozního řádu. Dle § 41 soudního řádu správního tato lhůta pro zánik odpovědnosti neběžela po dobu řízení před soudem, tj. v období od 15. 7. 2016 do 18. 12. 2019 a v období od 23. 12. 2019 do 1. 12. 2021. Objektivní tříletá doba byla v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí (19. 1. 2022) zachována.
28. S ohledem na vše výše uvedené vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým snížil výši pokuty na 150 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Argumentace účastníků

29. Žalobkyně vznesla osm žalobních bodů:

- 1) Žalovaný nevyvrátil námitku žalobkyně, že výrok usnesení o zahájení správního řízení postrádá časové vymezení skutku. Žalovaný pouze konstatoval, že časové vymezení je Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zřejmé z odůvodnění usnesení. To však není pravda. Žalovaný směřoval závěry Protokolu o kontrole ze dne 27. 2. 2015 a usnesení o zahájení správního řízení ze dne 30. 3. 2015. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl taktéž časově neurčitý.

2) Právo žalovaného uložit žalobkyni pokutu dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech zaniklo. Správní řízení bylo zahájeno oznámením usnesení o zahájení správního řízení dne 30. 3. 2015. Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu dne 15. 7. 2016 (sp. zn. 8 A 128/2016), toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 18. 12. 2019. Žalobkyně podala proti rozsudku kasační stížnost dne 23. 12. 2019 (sp. zn. 2 As 390/2019) a rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyt právní moci dne 1. 12. 2021. Žalobkyně obdržela napadené rozhodnutí dne 21. 1. 2022.

- Žalobkyně se měla dopustit protiprávního jednání v podobě nepodání oznámení 14 dní před zamýšleným umístěním zařízení nejpozději dne 7. 4. 2013 a dne 30. 7. 2013. Třiletá prekluzivní doba počala běžet dne 30. 7. 2013. V okamžiku podání správní žaloby dne 15. 7. 2016 chybělo do konce doby 15 dnů, z čehož 5 dnů uplynulo mezi doručením rozsudku Městského soudu v Praze a podáním kasační stížnosti a zbytek prekluzivní doby uplynul po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 11. 12. 2021.

- Žalobkyně se měla dopustit chybného monitoringu zařízení nejpozději dne 13. 8. 2013. Ke dni podání správní žaloby dne 15. 7. 2016 měla prekluzivní doba 29 dnů. Při totožném výpočtu jako výše nastala prekluze dne 25. 12. 2021.

- Žalobkyně se měla dopustit chybného vedení provozního a kontrolního deníku nejpozději dne 9. 9. 2013. Ke dni podání správní žaloby měla prekluzivní doba 56 dnů. K prekluzi tak došlo 21. 1. 2022

- Žalovaný trestal žalobkyni za to, že z podkladů nebylo zřejmé, kde bylo zařízení umístěno před datem 8. 1. 2013. Odpovědnost za jednání v období 1. 1. 2013 do 24. 2. 2013 zanikla.

3) Žalovaný při stanovení výše pokuty nezohlednil, že žalobkyně měla protiprávní jednání spáchat v roce 2013 a potrestána za něj byla až v roce 2022. Kdyby žalovaný vzal v potaz osmiletou prodlevu, musel by pokutu uložit v mnohem nižší výši. Žalobkyně zohlednila výtky ČIŽP v následném provozu zařízení. Správní orgán měl tuto skutečnost zohlednit při ukládání výše pokuty. Žalobkyni nebyla uložena žádná sankce za rok 2014. Platí presumpce neviny. Z tohoto důvodu neobstojí závěr správního orgánu, že k této skutečnosti nebude přihlížet.

4) Žalobkyně v roce 2013 oznámila Krajskému úřadu Plzeňského kraje umístění zařízení v období od 22. 4. 2013 do 12. 5. 2013 na pozemcích v k. ú. Tymákov, Senec a Vejprnice, což sám správní orgán na s. 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí uznal. Žalobkyně též doložila oznámení o umístění zařízení v areálu stavby „Divadlo – Jízdecká ulice“ a předložila knihu odchozí pošty. Žalovaný nijak nezohlednil vyjádření společnosti HOCHTIEF CZ, která potvrdila, že zařízení bylo nasazeno na stavbě, kde bylo rovněž dlouhodobě deponováno. Tato okolnost byla doložena též fotografiemi, které poskytlo Statutární město Plzeň. Kromě toho nebyla žalobkyně povinna umístění oznamovat, protože zapůjčila drtič, nikoli celé zařízení. Správní orgán porušil § 2 odst. 4 správního řádu, protože ČIŽP s žalobkyní v roce 2012 a 2013 vedla řízení pod sp. zn. ČIŽP/43/OOH/1212457/12/ZLM a v oznámeních, jejichž obsah byl shodný s oznámeními za rok 2013, neshledala pochybení. Totéž platí v případě provozního

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

deníku, kdy při kontrole 2012/2013 hodnotila inspekce kód pro nakládání s odpadem R5 jako dostačující.

5) Správní orgán měl za to, že žalobkyně porušila bod 2.2 provozního řádu, protože neprokázala vhodnost odpadu pro zpracování v zařízení. Takto vymezené porušení je neurčité, protože z něj nevyplývá, které ustanovení provozního řádu měla žalobkyně porušit. Bod 2.2 vyjmenovává ostatní odpady vhodné ke zpracování v zařízení, do této kategorie náleží všechny odpady zpracované v zařízení v roce 2013 (kat. č. 170107, 170504 a 170904). Tato skutečnost byla osvědčena přílohami vyjádření žalobkyně ze dne 16. 6. 2014 a 11. 8. 2014. Žalobkyně proto bod 2.2 neporušila. Žalovaný se navíc vůbec nezabýval s podklady předloženými žalobkyní dne 7. 8. 2014, včetně čestných prohlášení původců odpadů, protokolu o odběru vzorků a protokolů o provedených zkouškách.

6) Bod 5.0 provozního řádu nezakládá povinnost provozovatele zařízení provádět denně zápisy o provedených kontrolách. Sledování vyjmenovaných ukazatelů je dobrovolné a záleží na žalobkyni, které hodnoty bude sledovat. Žalobkyně byla povinna kontrolovat provoz zařízení třikrát denně, nikoli každý den zaznamenávat sledované ukazatele. Žalobkyně navíc provedené kontroly zaznamenávala do provozního deníku, a to včetně množství, druhu odpadu, způsobu jeho zpracování (kód R5), data a místa drcení (shodně jako při kontrole v roce 2012 a 2013). Žalobkyně nebyla dle bodu 5.0 provozního řádu povinna uvádět, komu a kam bylo zařízení zapůjčeno. Žalobkyně nemusela do provozního deníku zaznamenávat prašnost a hluchost za období od 13. 8. do 9. 9. 2013, neboť šlo o sledování hodnot, nikoli o jejich kontrolu.

7) Dle bodu 7.1 provozního řádu odpovídá odpovědný pracovník zařízení za vedení provozního deníku a deníku kontrol. Bod 7.1 se na rozdíl od bodu 7.0 týká evidence odpadů přijímaných do zařízení. Pokud žalobkyně zařízení odstaví, je přirozené, že do deníku nezaznamenává výsledky monitorování, záznamy o kontrole provozu nebo záznamy o umístění zařízení. Žalobkyně proto nemůže být potrestána za to, že se záznamy týkaly necelého měsíce a nebylo zřejmé, kde bylo zařízení umístěno ve zbývajících dobách. Kód AR5 byl u odpadu kat. č. 170504 v množství 28 020 tun použit správně v okamžiku, kdy žalobkyně věděla, že materiál bude využit v souladu se zákonem o odpadech na povrchu terénu.

8) Správní orgán se v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal s námitkami žalobkyně ze dne 7. 12. 2015, protože nemohl odkázat na odůvodnění dřívějšího prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný zrušil.

30. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 3. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR03/1409180.001/15/ZLM vymezilo časový rozsah protiprávního jednání žalobkyně. Ustanovení § 46 správního řádu neuvádí obligatorní formální náležitosti oznámení. Oznámení čítá 23 stran, které shrnují průběh kontroly a její výsledky. Oznámení obsahuje všechny údaje vylučující záměnu skutku. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobkyně věděla, pro jaký skutek bylo řízení vedeno.
31. Žalovaný uvedl, že jednotlivá dílčí porušení provozního řádu tvoří jeden přestupek dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. Předmětný přestupek je trvající, proto nelze prekluzivní dobu počítat u každého přestupku zvlášť, ale až od okamžiku spáchání trvajícího přestupku, tj. od skončení posledního dílčího protiprávního jednání. Třiletá lhůta počala běžet dne 31. 12. 2013, neboť pro období od 9. 9. 2013 do 31. 12. 2013 zcela Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

chyběly záznamy o nakládání se zařízením. Po odečtení doby trvání soudního řízení dle § 41 soudního řádu správního je zřejmé, že lhůta dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech byla v době vydání napadeného rozhodnutí zachována.

32. Žalovaný měl za to, že výši pokuty stanovil správně, neboť se řídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu.

III.

Posouzení žaloby

33. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
34. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
35. Ad 1) Žalobkyně namítala, že výrok usnesení o zahájení správního řízení postrádal časové vymezení skutku. Žalovaný pouze konstatoval, že časové vymezení je zřejmé z odůvodnění usnesení. To však není pravda. Žalovaný směšoval závěry Protokolu o kontrole ze dne 27. 2. 2015 a usnesení o zahájení správního řízení ze dne 30. 3. 2015. Tento nedostatek je též patrný z výroku prvostupňového rozhodnutí.
36. Podle § 46 odst. 1 věty druhé správního řádu musí oznámení obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.
37. Řízení o přestupku je zahájeno okamžikem doručení oznámení o zahájení řízení podezřelému. Oznámení musí dle § 46 odst. 1 věty druhé správního řádu obsahovat předmět řízení. Tím se v přestupkovém řízení rozumí popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno, a jeho předběžná právní kvalifikace. Skutek musí být ohraničen věcně, místně, časově a osobou pachatele tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Podezřelý, z něhož se oznámením o zahájení řízení stává obviněný, musí být obeznámen s rozsahem obvinění. Jedině tak se může v přestupkovém řízení účinně bránit. Městský soud zjišťoval, zda oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 30. 3. 2015 obsahovalo natolik konkrétní časové ohraničení skutku, aby z něj žalobkyně vyčetla, jaké jednání jí správní orgán kladl za vinu.
38. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 30. 3. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR03/1409180.001/15/ZLM na titulní straně uvádí, že zahajuje s žalobkyní správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech za porušení povinnosti provozovat zařízení v souladu s jeho provozním řádem platným do 31. 12. 2013 dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. Poté následuje výčet doposud shromážděných podkladů rozhodnutí a vymezení konkrétních důvodů pro zahájení řízení, které vyčerpávajícím způsobem shrnují celý průběh kontroly. Z této dlouhé pasáže oznámení jsou rozhodující s. 18 až 21, které jsou uvozeny nadpisem „Provoz zařízení dle provozního řádu schváleného rozhodnutím platným do 31. 12. 2013“. Z nadpisu vyplývá, že správní orgán posuzoval soulad provozu zařízení s provozním řádem platným do 31. 12. 2013. Závěry správního orgánu týkající se porušení povinností dle provozního řádu jsou sice obecně vymezeny rokem 2013, ale Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

z označení podkladů a jejich hodnocení správním orgánem plyne, v jakém konkrétním období se žalobkyně měla dopustit protiprávního jednání.

39. Nevadí, že správní orgán v odůvodnění oznámení o zahájení řízení vycházel z kontrolních zjištění. Ačkoli si lze představit přehlednější popis skutku než obsáhlý odkaz na kontrolní zjištění, účel povinnosti dle § 46 odst. 1 věty druhé správního řádu byl splněn. Žalobkyně se mohla seznámit s rozsahem obvinění a mohla se proti němu bránit. Z odvolacích a žalobních námitek je navíc zřejmé, že žalobkyně věděla, co jí správní orgán a žalovaný kladli k tíži.
40. Shodný závěr platí v případě určitosti výroku prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán u jednotlivých porušení provozního řádu uvedl, že se skutek odehrál v roce 2013 a následně jej specifikoval, např. 14 dní před dnem 22. 4. 2013; v období od 13. 5. 2013 do 13. 8. 2013 atd. Správní orgán vymezil skutek ve výroku natolik určitě, že nebyl zaměnitelný s jiným jednáním, kupř. s kontrolními zjištěními za rok 2012 nebo 2014 (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73).
41. Žalobní námitka proto není důvodná.
42. **Ad 2)** Žalobkyně byla přesvědčena, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 1. 2022, tj. až po marném uplynutí prekluzivní doby dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech. Žalovaný nemohl žalobkyni pokutovat za nepodání oznámení 14 dní před novým umístěním zařízení, protože žalobkyně se tohoto protiprávního jednání dopustila dne 7. 4. 2013 a dne 30. 7. 2013. Tříletá prekluzivní doba počala běžet dne 30. 7. 2013, neběžela v průběhu řízení před správními soudy, a marně uplynula dne 11. 12. 2021. Totožný závěr platí v případě chybného monitoringu zařízení, kterého se žalobkyně měla dopustit nejpozději dne 13. 8. 2013. Prekluzivní doba uplynula dne 25. 12. 2021. Žalobkyně vedla chybně provozní a kontrolní deník dne 9. 9. 2013 a prekluzivní doba uplynula marně dne 21. 1. 2022.
43. Podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.
44. Podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech lze řízení o uložení pokuty zahájit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad dozvěděl; pokutu však lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.
45. Mezi účastníky soudního řízení správního je sporný počátek a konec běhu prekluzivní doby pro uložení pokuty dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech. Žalobkyně počítala lhůtu od ukončení jednotlivých prohřešků a měla za to, že lhůta marně uplynula, zatímco žalovaný považoval souhrn dílčích porušení provozního řádu za jeden skutek v podobě trvajících přestupku, který skončil dne 31. 12. 2013.
46. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je veškeré protiprávní jednání žalobkyně v roce 2013 trvajícím přestupkem. Nejvyšší správní soud vymezil trvalý přestupek v rozsudku ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 As 33/2014-39, bod 17: *„Trvalý trestný čin bývá charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se zpravidla děje opomenutím,*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

spočívajícím v tom, že pachatel závadný stav neodstranil. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání.“ Tato definice odpovídá § 8 PřesZ.

47. Objektivní stránka skutkové podstaty přestupku podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech obsahuje vid nedokonavý (provozuje), který značí trvalý přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135). Jazykový výklad však představuje pouze prvotní interpretační metodu. Právní normou není výhradně jazyk zákona, ale také jeho účel (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Při posuzování, zda se jedná o trvalý přestupek, je proto nutné zohlednit povahu a podstatu přestupku a zejména charakteristiky jeho objektivní stránky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29). Zákonodárce zvolil vid nedokonavý, protože ustanovení provozního řádu zavazují zejména k plnění povinností po určitou dobu, např. vedení provozního a kontrolního deníku. Některé povinnosti jsou však jednorázové, např. oznámení o umístění zařízení krajskému úřadu a hygienické stanici 14 dní předem. Objektem přestupku dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech je dodržování provozního řádu. Tento objekt je chráněn pouze v případě, že skutková podstata postihne všechna možná porušení provozního řádu, nikoli jen porušení trvalý. Přestupek podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech může být spáchán jak jednorázově, tak udržováním protiprávního stavu; záleží na druhu konkrétní povinnosti dle provozního řádu.
48. Žalobkyně porušila bod 1.2 provozního řádu, protože neoznámila na příslušný krajský úřad a příslušnou hygienickou stanici umístění zařízení pro potřeby stavby 14 dní před zamýšleným umístěním počínajícím dne 22. 4. 2013 a dne 13. 8. 2013. Jde o jednorázové porušení povinnosti spáchané okamžikem neoznámení v požadované lhůtě. Nevědomost krajského úřadu a hygienické stanice o umístění zařízení je přirozeným důsledkem neoznámení a žalobkyně tento stav nijak neudržovala. Nečinnost žalobkyně představuje samostatný skutek naplňující skutkovou podstatu přestupku. Žalobkyně neoznámila dvě nová umístění zařízení. Dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech lze pokutu uložit ve lhůtě tři let od okamžiku, kdy k porušení povinnosti došlo. Nové umístění zařízení od 13. 8. 2013 měla žalobkyně oznámit nejpozději dne 30. 7. 2013. Od tohoto dne počala běžet tříletá lhůta, z níž v okamžiku zahájení řízení před správním soudem dne 15. 7. 2016 zbývalo 15 dní. Dle § 41 soudního řádu správního lhůta neplynula v průběhu řízení před správními soudy od 15. 7. 2016 do 18. 12. 2019 a od 23. 12. 2019 do 1. 12. 2021. Mezi právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze a podáním kasační stížnosti uplynuly 4 dny, takže po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 1. 12. 2021 zbývalo 11 dní. Prekluzivní lhůta marně uplynula dne 12. 12. 2021, tedy před pravomocným skončením přestupkového řízení dne 21. 1. 2022. Totožný závěr platí v případě dřívějšího neoznámení nového umístění zařízení, kterého se žalobkyně dopustila dne 8. 4. 2013. Žalovaný nemohl žalobkyni za tato dvě neoznámení potrestat.
49. Soud se následně zabýval chybami při monitorování zařízení dle bodu 5.0 provozního řádu. Tento bod zakládá povinnost sledovat určité ukazatele (např. množství a druhy odpadů, prašnost, hlučnost atd.) při provozu zařízení a provádět o zjištěných skutečnostech zápisy do provozního deníku. Žalovaný zjistil, že ode dne 13. 5. 2013 do 13. 8. 2013 chyběly v deníku záznamy o nakládání se zařízením; v období od 13. 8. 2013 do 9. 9. 2013 se mělo zařízení nacházet v místě „Divadlo, Jízdecká ulice, Plzeň“, ale deník neobsahoval záznamy o kontrolách prašnosti, hlučnosti, ani o způsobu nakládání s odpady; v období od Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

9. 9. 2013 do 31. 12. 2013 deník neuváděl, jak bylo se zařízením nakládáno. Tyto záznamy v deníku chyběly po celou dobu, tedy minimálně do 31. 12. 2013.

50. Žalobkyně v období od 8. 4. 2013 do 31. 12. 2013 udržovala protiprávní stav, tj. skutečnost, že v deníku nebyly zaznamenány všechny povinné údaje dle provozního řádu. Není rozhodné, že šlo o rozdílné údaje. Jednalo se o jeden trvajících skutek, který byl dovršen dne 31. 12. 2013. V tento okamžik započal běh prekluzivní doby dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech. Při normálním běhu času by doba uplynula dne 31. 12. 2016, ale doba neběžela v průběhu soudního řízení od 15. 7. 2016 do 18. 12. 2019 a pak od 23. 12. 2019 do 1. 12. 2021. V okamžiku doručení žaloby městskému soudu dne 15. 7. 2016 z doby zbývalo 5 měsíců a 16 dnů, a mezi rozsudkem soudu a kasační stížností uplynuly jen 4 dny. Prekluzivní doba tak uplynula až po pravomocném uložení pokuty napadeným rozhodnutím: počala běžet dne 1. 12. 2021, zbývalo z ní 5 měsíců a 12 dnů, a napadené rozhodnutí o uložení pokuty nabylo právní moci dne 21. 1. 2022, tj. za měsíc a 20 dnů. Žalovaný mohl žalobkyni postihnout za porušení bodu 5.0 provozního řádu.
51. Žalobkyně dále zpochybňovala dodržení prekluzivní doby v případě trestání za neúplné vedení evidence odpadů podle bodu 7.0 provozního řádu. Žalobkyně měla za to, že se protiprávního jednání dopustila nejpozději dne 9. 9. 2013. S tímto názorem městský soud nesouhlasí. Jednalo se o poslední den období, které započalo dne 14. 8. 2013 a ve kterém bylo v provozním deníku zaznamenáno pouze umístění zařízení (stavba divadla v Plzni), druh odpadu (kat. č. 17 09 04) a způsob jeho zpracování (drcení), nikoli výsledky monitorování, zvláštní události, záznamy o kontrole provozu, záznamy o provedených školeních dle bodu 7.0 provozního řádu. Ačkoli je bod 7.0 formálně odlišný od bodu 5.0 provozního řádu, oba body se věcně doplňují. Bod 5.0 upravuje způsob provádění monitoringu a zakládá obecnou povinnost výsledky kontroly zapisovat, a bod 7.0, resp. 7.1, upravuje vedení evidence odpadů přijímaných do zařízení a vyjmenovává konkrétní údaje zapisované do provozního a kontrolního deníku. Z tohoto důvodu nelze porušení bodu 7.0 hodnotit jako nový skutek. Jedná se o prohloubení trvajících protiprávního stavu v podobě vedení neúplné evidence. Tato povinnost vyplývá již z bodu 5.0 provozního řádu. Prekluzivní doba proto počala běžet dne 31. 12. 2013 a v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí marně neuplynula.
52. Soud je povinen přihlédnout k zániku odpovědnosti za přestupek i bez návrhu, proto nad rámec žalobního bodu ověřil, zda nezanikla odpovědnost žalobkyně za porušení bodu 2.2 provozního řádu. Provozní řád v bodu 2.2 uvádí druhy odpadů, které mohou být recyklovány (upraveny drcením) a následně využívány pro stavební účely. Tyto odpady musí splňovat technické požadavky a podmínky pro využívání odpadů dle bodu 2.3 provozního řádu. Žalovaný měl na základě skutečností uvedených na s. 25 až 27 zrušeného prvostupňového rozhodnutí ze dne 15. 7. 2015 za to, že žalobkyní předložená dokumentace (základní popis odpadů) nebyla zpracována takovým způsobem, aby umožnila identifikaci a převzetí odpadů do zařízení. Soud je přesvědčen, že porušení této povinnosti nebylo udržováním protiprávního stavu, neboť bod 2.3 provozního řádu uvádí, že základní popis odpadu musí být poskytnut při první z řady opakovaných dodávek z jedné konkrétní stavby v jednom kalendářním roce. Okamžikem vyhotovení vadného základního popisu odpadu byl přestupek spáchán.
53. Žalobkyně předložila dva základní popisy odpadu, a to pro odpad kat. č. 17 01 07 ze dne 14. 8. 2013 a pro odpad kat. č. 17 09 04 ze dne 20. 8. 2013. Žalovaný tyto základní popisy vyhodnotil jako nedostatečné, protože neobsahovaly odkazy na odběr vzorků a na Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

protokoly o výsledcích zkoušek, a tyto dokumenty nebylo možné jednoznačně přiřadit k jednotlivým základním popisům. Skutek nastal vypracováním základního popisu dne 20. 8. 2013. Prekluzivní doba přestala běžet dne 15. 7. 2016, kdy z ní zbývalo 36 dnů, z nichž 4 dny uplynuly mezi řízeními před správními soudy. K okamžiku právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 1. 12. 2021 tak zbývalo 32 dnů prekluzivní doby. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 1. 2022, tedy až po marném uplynutí prekluzivní doby dne 2. 1. 2022. Z téhož důvodu musela marně uplynout doba pro uložení pokuty za základní popis odpadu ze dne 14. 8. 2013, která byla kratší o 6 dnů. Žalovaný proto nemohl žalobkyni za tyto dva vadné základní popisy odpadu potrestat.

54. Soud se nezabýval zánikem pravomoci pokutovat protiprávní jednání, kterého se žalobkyně měla dopustit přede dnem 8. 1. 2013, neboť žalovaný ani správní orgán jí nekladli k tíži nezaznamenání umístění zařízení před tímto datem. Správní orgán sice ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že umístění zařízení před 8. 1. 2013 nebylo zřejmé, ale z tučně zvýrazněné navazující pasáže vyplývá, že žalobkyni vytýkal nezaznamenání komu, kam a k jakému účelu bylo zařízení zapůjčeno v období od 22. 4. do 12. 5. 2013. Formulace výroku odpovídá str. 35 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
55. Městský soud shrnuje, že žalovaný ztratil dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech pravomoc pokutovat neohlášení umístění zařízení 14 dní přede dnem 22. 4. 2013 a 13. 8. 2013, a trestat nedostatečné základní popisy odpadu ze dnů 14. 8. 2013 a 20. 8. 2013. Neohlášení a neprůkaznost základních popisů odpadu představují jednorázová protiprávní jednání, nejedná se o součást trvajícího přestupku, který skončil dne 31. 12. 2013. Žalobkyně neohlásila umístění zařízení v poslední možný den, tj. 30. 7. 2013, od tohoto okamžiku započala běžet prekluzivní doba, která uplynula marně dne 12. 12. 2021. Obdobně, žalobkyně vypracovala základní popis odpadu dne 20. 8. 2013 a prekluzivní doba uplynula marně 2. 1. 2022. Vzhledem k tomu, že marně uplynula prekluzivní doba počítaná od 30. 7. 2013 a 20. 8. 2013, tím spíše marně uplynula doba počítaná od dřívějšího data. Zbývající protiprávní jednání žalobkyně tvoří trvající přestupek. Žalobkyně udržovala protiprávní stav bez přerušení do 31. 12. 2013. Tímto okamžikem začala běžet prekluzivní doba, které v okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí (21. 1. 2022) neuplynula. Žalobní námitka je proto částečně důvodná.
56. Městský soud se neztotožnil s názorem osmého senátu vyjádřeným v rozsudku ze dne 17. 12. 2019, č. j. 8A 128/2016-47, bod 30, ohledně způsobu spáchání přestupku. Osmý senát měl za to, že šlo o pokračování v přestupku dle § 7 PřesZ a tříletá lhůta dle § 67 odst. 1 zákona o odpadech začala běžet až při posledním dílčím útoku dne 31. 12. 2013. O pokračování v přestupku se však nejednalo, protože skutkový stav nevypovídal o jednotném záměru dílčích útoků. Protiprávní jednání žalobkyně nebylo úmyslné, ale nedbalostní. Žalobkyně musela vědět, že neoznámením umístění zařízení 14 dní předem a nevedením některých údajů v provozním deníku může porušit zájem na dodržování provozního řádu, přesto bez přiměřených důvodů (na základě nesprávného výkladu svých povinností a neprůkazných listin) spoléhala, že k porušení nedojde. Nevykazuje-li vůle žalobkyně složku chťení (přímý úmysl), nebo alespoň srozumění s následkem (nepřímý úmysl), pak nelze říct, že již na počátku páchaní přestupku zamýšlela, byť v hrubých rysech, vést každý dílčí útok proti stejnému chráněnému zájmu. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 As 96/2018-59, bod 20, kde uvedl: *„Jednotný záměr jistě bude možné zkoumat u takových protiprávních jednání, která jejich pachatel činil vědomě a úmyslně, nebo aspoň vědomě a při srozumění s následkem.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

57. **Ad 3)** Žalobkyně tvrdila, že žalovaný měl zohlednit osmiletou prodlevu mezi spácháním přestupku v roce 2013 a jeho potrestáním v roce 2022 a uložit pokutu v mnohem nižší výši. Žalovaný měl též přihlídnout k tomu, že žalobkyně zohlednila jednotlivé výtky při provozu zařízení a nepáchala další přestupky.
58. Povinností snížit výši pokuty kvůli nepřiměřené délce řízení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, bod 21: „[...] přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. [...] S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“ V navazujících rozsudcích Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]právní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí.“ (rozsudky ze dne 20. 8. 2021, č. j. 2 As 256/2020-35, bod 37, a ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42, bod 30)
59. To znamená, že žalobkyně nemá nárok na snížení výše pokuty v důsledku délky správního řízení. Bylo na uvážení žalovaného, zda posoudí přiměřenost délky řízení, a jakým způsobem případné nedůvodné průtahy napraví. Žalovaný nepovažoval délku řízení za rozhodnou. Žalobkyně navíc údajné průtahy v řízení neřešila prostředky k tomu určenými, např. návrhem na opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. soudního řádu správního, nebo stížností na průtahy v řízení dle § 164 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, nebo návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona o soudech a soudcích.
60. Soud dále zjišťoval, zda byl žalovaný povinen zohlednit následnou beztrestnost žalobkyně. Obecně platí, že jednání pachatele po spáchání přestupku je rozhodnou okolností pro uložení druhu a výše správního trestu, protože vypovídá o jeho vztahu k následku přestupku, např. pachatel se může z vlastní vůle podílet na odstranění škodlivého následku. Jde o polehčující okolnost, která musí být řádně prokázána ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaného sice v přestupkovém řízení tíží důkazní břemeno, ale není bezbřehé. Pokud žalobkyně tvrdí, že napravila nedostatky, které jí ČIŽP vytýkala, musí své tvrzení důkazně podložit dle § 52 správního řádu, např. odkazem na kontrolní zjištění z navazujících kontrol, přiložením rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku apod. To však žalobkyně neučinila. Žalobkyně pouze odkázala na kontrolní zjištění za rok 2014. Kontrolní zjištění žalobkyni neprospívala, protože sama žalobkyně dopisem ze dne 16. 6. 2014 sdělila inspekci, že zařízení nebylo provozováno v období od 1. 1. 2014 do 16. 6. 2014. Provoz v roce 2014 se navíc řídil novým provozním řádem s platností od 29. 5. 2014 do 31. 5. 2017, č. j. ŽP/3605/14, a ze str. 21 závěrečného protokolu o kontrole plyne, že toto období nebylo předmětem kontroly.
61. Presumpce nevinny je vyvratitelná právní domněnka značící, že obviněný nespáchal přestupek. Tento skutkový stav nemusí odpovídat skutečnosti a může být vyvrácen. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Naproti tomu, polehčující okolnost je něco, co se nad důvodnou pochybnost událo, a proto musí být zohledněna při správním trestání. Bylo by absurdní, aby byla presumpce nevinny považována za polehčující okolnost, protože pak by tato polehčující okolnost musela být zohledněna ve všech řízeních o přestupku, a to bez ohledu na skutečnou (ne)vinu.

62. Žalovaný neporušil právo žalobkyně na snížení pokuty v důsledku nepřiměřené délky řízení, protože žalobkyni žádné takové právo nesvědčí. Žalovaný nebyl povinen bez dalšího prokázat, že žalobkyně odstranila škodlivý následek přestupku.
63. **Ad 4)** Žalobkyně měla za to, že v roce 2013 řádně oznámila Krajskému úřadu Plzeňského kraje umístění zařízení v období od 22. 4. 2013 do 12. 5. 2013 na pozemcích v k. ú. Tymákov, Senec a Vejprnice, a též v areálu stavby „Divadlo – Jízdecká ulice“ a předložila knihu odchozí pošty.
64. Žalobkyně byla dle bodu 1.1 a 1.2 provozního řádu povinna oznámit umístění pro účely jednotlivých staveb vždy na příslušný krajský úřad a hygienickou stanici 14 dní před zamýšleným umístěním. Oznamovací povinnost slouží k tomu, aby dozorující orgány věděly, kde se zařízení nachází a mohly řádně vykonávat svou kontrolní činnost. Tento účel nelze obcházet tím, že žalobkyně zapůjčí třetí osobě pouze část zařízení (drtičku). Jde o podstatnou funkční část zařízení, která samostatně umožňuje, aby třetí osoba drtila stavební, či dokonce nebezpečný odpad, a krajský úřad musí mít o jejím umístění povědomí.
65. K samotnému oznamování uvádí soud následující. ČIŽP obdržela od žalobkyně dne 11. 8. 2014 ohlášení prací Krajskému úřadu Plzeňského kraje dle rozhodnutí č. j. ŽP/11688/08, kterým byl žalobkyni dne 12. 11. 2008 povolen trvalý provoz středního stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Ačkoli byl provozní řád schválený jiným rozhodnutím (č. j. ŽP/12228/08), žalobkyni nic nebránilo v tom, aby jedním podáním splnila oznámení o umístění zařízení dle obou rozhodnutí. Je však otázkou, zda oznámení byla včasná a přesvědčivě doložila umístění zařízení v roce 2013.
66. Žalobkyně předložila v roce 2013 tato oznámení: ohlášení ze dne 8. 1. 2013 pro práce v k. ú. Vejprnice (včetně parcelních čísel) v období od 8. 1. 2013 do 31. 12. 2013; ohlášení ze dne 8. 1. 2013 pro práce v k. ú. Senec (parc. č. 1032/39-41) v období od 8. 1. 2013 do 31. 12. 2013; ohlášení ze dne 15. 4. 2013 pro práce v k. ú. Tymákov (p. č. 1713/91 a 1713/92) v období od 15. 4. 2013 do 30. 6. 2013; ohlášení ze dne 3. 5. 2013 pro práce v k. ú. Plzeň, Jízdecká ulice, období od 1. 6. 2013 do 30. 11. 2013. Všechna oznámení (vyjma oznámení ze dne 3. 5. 2013) nepředcházela umístění zařízení alespoň o 14 dnů. Provozní řád byl porušen již tímto opožděným oznámením. Soud upozorňuje, že oznámení týkající se Jízdecké ulice sice mělo být podáno dne 3. 5. 2013, ale žalobkyně nepředložila žádné hodnověrné doklady o odeslání nebo přijetí tohoto oznámení krajským úřadem. Žalobkyně předložila fotokopii své podací knihy pošty, v níž je ke dni 3. 5. 2013 uvedeno, že obyčejnou poštou zaslala „vyjádření“ na Krajský úřad Plzeňského kraje a krajskou hygienickou stanici. Fotokopie neobsahuje rok vedení poštovní knihy a pojem „vyjádření“ je příliš obecný a nemusí označovat předmětné oznámení. Kromě toho sám krajský úřad v informacích poskytnutých ČIŽP dne 30. 6. 2014 vyjmenoval obdržená ohlášení za rok 2013; oznámení o umístění zařízení na Jízdecké ulici v Plzni dne 3. 5. 2013 mezi nimi nebylo.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

67. Jednotlivá oznámení navíc neodpovídala skutečnosti, protože se týkala jednoho zařízení, které však mělo být v tomtéž období umístěno na různých místech, např. současně na rozdílných parcelách v k. ú. Vejprnice a Senec v období od 8. 1. 2013 do 31. 12. 2013; bez ohledu na tato ohlášení mělo být zařízení umístěno na parcelách v k. ú. Týmákov v období od 15. 4. 2013 do 30. 6. 2013 a v Jízdecké ulici v Plzni od 1. 6. 2013 do 30. 11. 2013.
68. Skutečnost, že Statutární město Plzeň zaslalo ČIŽP dne 25. 9. 2014 nedatovanou fotografii zařízení umístěného na staveništi, je bezvýznamná, protože nic nevypovídá o plnění oznamovací povinnosti týkající se tohoto umístění. Totéž platí pro dopis společnosti HOCHTIEF CZ, který ČIŽP obdržela dne 24. 9. 2014, neboť v něm společnost pouze potvrdila, že se zařízení na stavbě nacházelo.
69. Ve světle výše popsanych okolností není nutné brát v potaz, že ČIŽP při kontrole v roce 2012 neshledala porušení provozního řádu při podávání oznámení dle rozhodnutí č. j. ŽP/11688/08. Žalovaný sice podotkl, že se jednalo o oznámení dle č. j. ŽP/11688/08 (dle zákona o ochraně ovzduší), namísto oznámení podle č. j. ŽP/12228/08 (provozního řádu), ale hlavní pochybení nespočívalo v tomto formálním nedostatku, nýbrž v opožděnosti a neprůkaznosti jednotlivých oznámení. Odkaz žalobkyně na dřívější posouzení oznámení dle č. j. ŽP/11688/08 je proto nepřipadný (tento závěr výslovně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 2 As 390/2019-32, bod 12). Skutkové okolnosti nynějšího případu jsou navíc odlišné od kontrolních zjištění v roce 2012, protože nedokládají řádné oznámení nového umístění zařízení.
70. Městský soud žalobní námitce nepřisvědčil. Soud připomíná, že žalobkyně jednala protiprávně, ale žalovaný pozbyl pravomoc ji za toto jednání potrestat (viz bod 48 výše).
71. **Ad 5-7)** Žalobkyně byla přesvědčena, že neporušila body 2.2, 5.0 a 7.0 provozního řádu.
72. Tyto žalobní body věcně a formálně (vizte návětí části II. žaloby) odpovídají odvolacím námitkám, jakož i kasačním námitkám a jim předcházejícím žalobním námitkám. Jak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31: „[...] pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán.“ Závěry žalovaného ohledně porušení bodů 2.2, 5.0 a 7.0 provozního řádu již dříve potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 12. 2019, č. j. 8A 128/2016-47, a poté i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 2 As 390/2019-32, body 11 až 15. Soud proto ve stručnosti shrnul, případně rozvinul, rozhodnou argumentaci žalovaného.
73. Městský soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že odkaz na bod 2.2 provozního řádu ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl neurčitý. Jak vysvětlil žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí: bod 2.2 nejenže vyjmenovává odpady způsobilé k úpravě v zařízení, ale také v závěru prikazuje, že „*přijímané odpady musí splňovat technické požadavky a podmínky pro využívání odpadů – viz bod 2.3*“. Jde právě o povinnost, jejíž nesplnění žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí žalobkyni vytýkal. Žalobkyně v základních popisech odpadu č. 17 09 04 ze dne 20. 8. 2013 a č. 17 01 07 ze dne 14. 8. 2013 uvedla zeminu a kamenivo, jejichž přítomnost odporovala typovému označení tohoto odpadu. Žalobkyně nedodržela bod 10.0 provozního řádu, dle kterého má základní popis odpadu obsahovat protokol o výsledcích zkoušky zaměřené zejména na zjištění podmínek vylučujících odpad z nakládání v příslušném zařízení. Žalobkyní předložené protokoly o odběru vzorků nebylo možné spárovat s konkrétním odpadem, zřejmě došlo k rozboru Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odpadu č. 17 09 04, ale odpad č. 17 01 07 rozborován nebyl. Ve vztahu k odpadu č. 17 05 04 žalobkyně nepředložila žádné dokumenty, tj. zda byla zemina 28 020 tun, kód R5, podrobena rozborům, zda byla skutečně zpracována (v provozním deníku žádný záznam není) a co se s ní následně stalo. Čestné prohlášení o tom, že zpracovávané odpady nejsou nebezpečné, nebylo dostatečné, neboť v rozporu s bodem 2.3 provozního řádu nebylo podloženo zápisem, nebo kopií zápisu z prohlídky stavby před rekonstrukcí nebo odstraněním.

74. Soud nepřisvědčil ani názoru žalobkyně, že nebyla povinna monitorovat provoz zařízení. Bod 5.0 provozního řádu ukládá povinnost provádět kontrolu zařízení, včetně četnosti těchto kontrol (před zahájením provozu, jedenkrát denně v průběhu provozu, a po skončení provozu). Sousloví „*navrhuje se sledování následujících ukazatelů*“ neznámá, že si žalobkyně může vybrat, které údaje bude sledovat. Žalobkyně nemůže popřít smysl monitoringu tím, že nebude kontrolovat žádné ukazatele. Bod 5.0 provozního řádu navíc vyžaduje, aby výsledky provedených kontrol byly zapsány do provozního deníku. Není rozhodné, zda budou v provozním deníku tři zápisy za jeden den, nebo jeden zápis obsahující všechny denní kontroly. Je podstatné, že každá kontrola bude evidována. Žalobkyně kontroly zaznamenávala, neboť předložila kopie provozního deníku kontrol z roku 2013, a to z lokality „Vejprnická – stanoviště zařízení“ a z lokality „Divadlo – Jízdecká ulice“, a kopii provozního deníku z lokality „Divadlo – Jízdecká ulice“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (s. 16 a 17) poukázal na rozpory a neúplnosti v provozních denících kontrol a soud se s jeho úvahou ztotožnil. Oba dokumenty z lokality divadla se podstatně lišily. V provozním deníku byly vedeny záznamy o každodenním drcení odpadů 17 01 07 a 17 09 04 v období od 14. 08. 2013 do 09. 09. 2013, kromě sobot a nedělí, zatímco v provozním deníku kontrol byly záznamy pouze 13., 14., 19., 22., 23., 27. a 30. 8, dále pak 3. 9. a 9. 9. Kód R5, popsáný v příloze č. 3 zákona o odpadech, sám o sobě nevypovídá o následném nakládání s odpadem ve smyslu bodu 7.1 provozního řádu (komu byl předán, jak a kým byl využit atd.). Označuje pouze to, že odpad byl upraven na drtící lince.
75. Soud dává za pravdu žalobkyni, že nemusí dle bodu 7.0 provozního řádu vést evidenci odpadů v případě deponování zařízení. Pokud zařízení není v provozu, není co monitorovat, kontrolovat a zapisovat. Místo, kde se zařízení mimo provoz nachází, je však důležité pro případné zpětné ověření nakládání se zařízením. Žalobkyně proto byla povinna zaznamenávat do deníku kontrol umístění zařízení. Nejednalo se však o hlavní pochybení. Tím bylo chybné použití kódu AR5 při nakládání s odpadem. Odpad v množství 28 020 tun, kategorie č. 17 05 04, měl být zpracován (kód AR5) během jediného dne, což přesahovalo kapacitní možnosti zařízení. Odpad byl sice evidenčně přijat, nemohl však být na zařízení fakticky upraven. Záznamy proto neodpovídaly skutečnosti. Stejně tak neobstojí tvrzení žalobkyně, že kód AR5 byl použit v okamžiku, kdy žalobkyně věděla, že materiál bude využit v souladu se zákonem o odpadech na povrchu terénu. Hrubé terénní úpravy byly povoleny rozhodnutím Městského úřadu v Rokycanech ze dne 16. 12. 2009, č. j. 4012/OST/09, a měly být provedeny do 30. 6. 2010. Městský úřad Rokycany následně vyzval společnost DEMOLICE RECYKLACE s. r. o. k bezodkladnému zastavení nezákonného provozu zařízení, tedy příjmu a zpracování stavebních odpadů na dotčených pozemcích, odstranění shromážděného materiálu a odstranění označení provozovny. Zpracování odpadů v zařízení společnosti DEMOLICE RECYKLACE s. r. o. a jejich následné využití k terénním úpravám bylo nezákonné a v rozporu s povolením městského úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

76. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného ohledně porušení bodů 2.2, 5.0 a 7.0 provozního řádu. Žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal odvolací námitky a dospěl k rozumným závěrům na základě vzájemného posouzení podkladů rozhodnutí. Žalobkyně naproti tomu v žalobě pouze zopakovala odvolací námitky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně fakticky nebrojila proti napadenému rozhodnutí, ale proti prvostupňovému rozhodnutí, nebyla s to úspěšně vyvrátit úvahu žalovaného. Žalobní námitky jsou nedůvodné.
77. **Ad 8)** Žalobkyně měla za to, že se správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal s jejími námitkami ze dne 7. 12. 2015, protože pouze odkázal na odůvodnění dřívějšího prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný zrušil.
78. Pokud se již ČIŽP jedenkrát vypořádala s námitkami žalobkyně, nemusí tyto námitky výslovně vypořádávat podruhé a může na svůj dřívější názor odkázat. Toto řešení odpovídá procesní hospodárnosti. Skutečnost, že dřívější rozhodnutí inspekce bylo k odvolání žalobkyně zrušeno žalovaným, sama o sobě nevylučuje možnost odkázat. Je podstatné, že žalovaný zrušil prvotní prvostupňové rozhodnutí ze dne 15. 7. 2015 kvůli tomu, že výrok o vině nebyl dostatečně časově určitý, nikoli proto, že by ČIŽP chybně vypořádala námitky žalobkyně ze dne 7. 12. 2015. Závěry uvedené v pasáži týkající se námitek žalobkyně proto stále platí a žalobkyně se s nimi mohla seznámit, protože jí prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno.
79. Napadené rozhodnutí netrpí v důsledku odkazu na dřívější rozhodnutí nepřezkoumatelností.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

80. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
81. Žalovaný musí v novém rozhodnutí odstranit z výroku prvostupňového rozhodnutí bod 1.2 „Umístění zařízení“ a bod 2.2 „Přehled odpadů, pro něž je zařízení určeno“. Dále musí žalovaný posoudit, jakou měrou se v důsledku vypuštění bodů 1.2 a 2.2 snížila závažnost přestupku, což následně zohlední při ukládání druhu a výměry správního trestu za trvalý přestupek. Soud upozorňuje, že tím není dotčena povinnost žalovaného postupovat v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 2 As 390/2019-32, bod 25. Žalovaný zastaví řízení o skutcích, za které nemohl žalobkyni potrestat kvůli uplynutí prekluzivní doby.
82. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Městský soud jí proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení ve výši 6 800 Kč za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), a sepsání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 4 AT. Zástupce žalobkyně je ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního plátcem daně z přidané hodnoty, proto do nákladů řízení náleží též částka odpovídající sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Konečná výše náhrady nákladů je 11 228 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2022

JUDr. Karla Cháberová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.